

הווי

יקר מכל - הבעל

השוטרת רצתה להכניס רפורט לבעל - וחטפה מכות מאשתו

יחזקאל דניאל נהג במסלול לא נכון, כשבמכוניתו שני נוסעים מעל המותר, כאשר נעצר עליידי השוטרת נינט סטיגסי. אבל הדו"ח שביקשה נינט לכתוב לי יחזקאל לא נכתב - ולא יכתב לעולם. בשלב ראשון, יצאה אשתו של דניאל מן המכונית, החלה מפצירה בשוטרת כי תוותר להם. נינט סירבה - ובכך העלתה את המתה של האשה. תוך שניות עפו בי אוויר מילים המקובלות, לרוב, בקרב המין החזק: "אני אפרק אותך לגורים", צעקה תיקוה דניאל. "חתיכת זונה", המשיכה. תגבורת. בשלב הבא, הפכו המילים למהומות. למקום ניועקה שוטרת נוסף, פה, דליה קדר, ש,תפשה את ידה של תיקוה, על-מנת למנוע בעדה להמשיך ו- להכות את השוטרת. כפי שניכתב בכתבי האישום, שהוגש לבית-משפט השלום בי תל-אביב נגד תיקוה התקיפה. גם התיגבורת המישטרית לא הפחידה את אשת הנהג. אדרבא, תיקוה פשוט כללה גם את החדשה במיתקפה: "על

הל"י לידיה של הפרוצה והחל מפשיל מכנסייה, חשב שהוא מכניס את עצמו לעיסקת בשרים שיגרתית. הוא לא ידע שאת עיסקת הבשרים לא יזכה להשלים. לעומת זאת, ייהפך לגיבור בסרט פורנוגרפי - המצולם על-ידי המישטרת. סיפר מנחם על חוויותיו הפיזי-מאיות:

"כל היום הייתי בעבודה עם משאית הודו של. בערב חזרתי מירושלים. כשעברתי ליד תחנת הקמת, עצרה אותי בחורה בהרמתייד ושאלה אם אני רוצה ללכת איתה. שאלתי כמה, אמרה 20 ל"י. הסתכלתי עליה, והסכמתי והלכתי איתה. עזבתי את המשאית בצד, והלכנו למקום פתוח. נתתי לה את הכסף, פתחתי את המיכנסיים. היא הרימה את הי הצאית.

"באותו רגע כשהתכופפתי, ראינו ציר לום, ואז הופיעה המישטרה ועצרה אותי". עד כאן, מנחם.

על המארב המישטרת סיפר השוטר ראור בן היכל:

"בשעה 17.45 הגענו שני שוטרים ואני, לרחוב 246 א', במנחה לבצע מארב בכדי לעצור פרוצות בשעת פעולתן, הואיל והמקום ידוע כמשמש פרוצות לפיתוי לקוחותיהן. נכנסנו לתוך מחנה צבאי הנמר צא כסביבה, והתחבאנו מאחורי חומת לבנים, משם, הצצנו על הנעשה". שוטרים לא הסתפקו בהצצה. היכל גם

תמונת השבוע

פחות מ-48 שעות לאחר ששוחרר ממעצרו כנרמניה, מצא עצמו נתן זהבי שוב מאחורי סורגים - כחברת גיורא שפיגל. הפעם, היו אלה סורגים נעימים יותר - של הגדר המפרידה בין הקהל למיגרש. התמונה צולמה בשבת, כמגרש הכוח ר"ג, בעת המישחק בין בית"ר ת"א להכוח ר"ג. זהבי (25) ישב חודשיים במעצר כנרמניה, כחשוד בהשתתפות בשודייהולומים בשוויי וותר ממיליון מארק, שוחרר בסוף השבוע שעבר ללא כל אישום.

החזיק בידו מכשיר-קשר, היה בהאזנה שוטפת לסמל ניסים בן-יהושע, שהסתובב ברחוב לבוש אורחית, דיווח כי פרוצה ירדה ממונית, התמקמה בכניסה לרחוב בו ארבו השוטרים. חיתה זו בתי-יוגו של מנחם. כעבור עשר דקות, הוסיע מנחם עצמו.

סירת מציץ הפעילה את מצלמותיה, ואחר, פקד סמל ניסים בן-יהושע: "אחרי!"

תקדימם. עם עשרים הל"י והצולמים חמשכנעים, הוסיעו תובעי המישטרה בי-בית-המשפט, ביקשו להרשיע את מנחם ב-עשיית מעשה-מגונה. על-ידי כך שבא במגע-מיני באופן שהמעשה עלול להיות נראה לאיש הנמצא במקום ציבורי.

השופט קיבל את טענת התביעה. הר"ש יע את בל בן ה-48, הטיל עליו קנס של - 250 ל"י.

היה זה תקדים ראשון של הרשעת גבר, במגעיו עם פרוצה - לאחר שעד היום היו אלה הפרוצות בלבד שהוטרו, בעוד הגברים הורשו תמיד לכפתר את מכנסיהם וללכת בשלום לדרכם.

האם שרה מחפוד, אמו של מיכאל: "התחננתי לפניכם, אל תרחיקו לי את הבן. בן אחד הלך לי בתאונת-דרכים. אל תקחו ממני את השני". אבל הם לקחו אותו. עכשיו אני הולכת לנקות בבתיים, בשביל שיהיה אוכל לאשה וליד שלי".

שעה לילה מאוחרת, נעצרו, בגלל דמיונו הרב של בן-ההודו למיכאל, תחת אקדחים שלופים הובלו לתחנת המשטרה ברחובות, שם בילו את כל הלילה.

"מיכאל שמח כל-כך, כשאמרתי לו ש אני בהריון", סיפרה השבוע בחיך דמוע "היכינו לילד הזה. אבל כשהוא נולד - מיכאל לא היה לידו".

ברגע שיצאה את בית-החולים ועברה לבית תורי בעלה, הפכו החיים בבית משי-פחת פטישי לסיוט.

"אני הולך להתבודד עם הידידה שלי", סיפר האח נחמיה. "ופתאום מאחורינו אר-בע מכונית. לקחתי אותה, וחזרנו חבני תה".

הפחד שמיכאל ייחרג בהיתקלות עם שוטרים, ההטרדות הבלתי-סמוקות, הגע-גועים והאהבה לבן ולבעל, שהיו מעורבים ברשע של טינה על כל מה שהביא עלי-הם - הפכו לציר שסביבו התרכזו חיי המשפחה.

אופי

אלים

כ שנתכם מיכאל לכלא תל-מונד, בי יוני 1971, היה בן 19 בלבד. לפניו היו שלוש ורבע שנות מאסר על גניבות ופריצות. "מאסר במצבו הנוכחי הוא גורלי עבור רו ועלול להפכו לעברייני, שלא ניתן יהיה לשקמו בעתיד", קבעה אז קצינת-המבחן. אבל מיכאל נשלח לכלא כדי להקל על עונשו, החליטו הוא ובתיה להתחתן. היכרותם התחילה עוד בתקופת הילדות. הם גדלו בית ליד בית. מיכאל, שכבר מילדותו התבלט בחברת הילדים בזכות אופיו האלים, פנה יותר ויותר לעולם ה-

פשע. בתיה הלכה למדרשה למורים בי שדה-בוקר.

"היא חיתה היהלום שבו הוא היה מת-קשט", סיפר האח בני. "היו כל שאר הי בתורות - והיתח בתיה. והיא אהבה אור תו".

בנובמבר 1971 ביצע מיכאל את הברי-חה הראשונה שלו. בעקבות שיכנועיהם הנמצים של עורר-הדין ובני משפחתו, אחרי שמסר את סיפורו בפגישה חשאית (תעולם זהה 1786) - שב והסגיר את עצמו.

המשטרה חיתה מוכנה לסלוח לו את בריחתו הראשונה, בתנאי שהתנהגותו תהיה ללא דופי. כדי להקל עליו, איפשרו לו לנגן בגיטרה, סיפקו לו צבעים ומיכחולים כדי שיוכל לצייר.

נדמח היה, שסוף-סוף ישתלב מיכאל מחפוד בחיי בית-החומר.

אבל רק נדמה. אין מחיר לחופש, רשם מיכאל על אהלי, מעשה ידיו, ניסת לברוח פעם שנייה, ונתפס.

"כל הזמן היו מספרים לי על אשתי שהיא בוגדת בי. הייתי מרביץ להם, וחיו מכניסים אותי לצינוק", סיפר.

הוא ברח בפעם השלישית, נסע למיד-רשה בשדה-בוקר. לקח משם את בתיה, שתיתה בשליש האחרון של שנת חלימך דים האחרונה שלה. ויחד ניסו לבנות חיים משותפים במחבוא. במשך 11 חודשים של חופש גנוב.

עד שמיכאל נתפס בפאריס.

מה עשה שם? למה השאיר כאן את אשתו? מדוע יצאו אירגוני המחבלים בהאשמה הנראית כה שטותית? האם יית-כן שאיננה כה שטותית? האם נשלח מיכאל על-ידי משהו? האם הובטח לו משהו? האם נטל יוזמה פרטית? השבוע, נשאר השאלות ללא תשובה.